Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MELCHIORA WATHELETA
přednesené dne 10. září 2015 [1]

**Věc C-232/14**

**Portmeirion Group UK Limited**
**proti**
**Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs**

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Spojené království)]

„Dumping — Platnost prováděcího nařízení (EU) č. 412/2013 — Dovoz keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní pocházejícího z Čínské lidové republiky"

## I – **Úvod**

1. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká platnosti prováděcího nařízení Rady (EU) č. 412/2013 ze dne 13. května 2013 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní pocházejícího z Čínské lidové republiky [2] (dále jen „napadené nařízení").

2. Žalobu na neplatnost proti napadenému nařízení, kterou podal k Tribunálu [3] jeden z vývozců, jehož se toto nařízení týká, Tribunál zamítl. Řízení ve věci kasačního opravného prostředku, který tento dovozce podal k Soudnímu dvoru, nebylo ke dni přednesení tohoto stanoviska ještě ukončeno [4].

## II – **Právní rámec**

### A – *Unijní právo*

3. Článek 236 odst. 1 kapitoly 5, nadepsané „Vrácení a prominutí cla", nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství [5] (dále jen „celní kodex"), stanoví:

„Dovozní nebo vývozní clo se vrátí, jestliže se zjistí, že v době, kdy bylo zaplaceno, nebyla jeho částka dlužná ze zákona […]".

1 — Původní jazyk: francouzština.
2 — Úř. věst. L 131, s. 1.
3 — Viz rozsudek Photo USA Electronic Graphic v. Rada (T-394/13, EU:T:2014:964).
4 — Viz věc Photo USA Electronic Graphic v. Rada (C-31/15 P).
5 — Úř. věst. L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307.

4. Napadené nařízení bylo přijato na základě nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ze dne 30. listopadu 2009 o ochraně před dumpingovým dovozem ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství[6] (dále jen „základní nařízení“). Článek 1 tohoto nařízení, nadepsaný „Zásady“, stanoví:

„1. Antidumpingové clo může být uloženo na každý dumpingový výrobek, jehož propuštění do volného oběhu ve Společenství působí újmu.

2. Výrobek je považován za dumpingový, jestliže je vývozní cena výrobku vyváženého do Společenství nižší, než je v běžném obchodním styku srovnatelná cena obdobného výrobku určeného pro spotřebu v zemi vývozu.

3. Země vývozu je obvykle zemí původu. Může to však být země jednající jako prostředník, kromě případů, kdy výrobky jsou například pouze přepravovány přes tuto zemi, nebo nejsou v této zemi vyráběny, nebo tam pro ně neexistuje srovnatelná cena.

4. Pro účely tohoto nařízení se ‚obdobným výrobkem' rozumí výrobek, který je shodný, tj. podobný ve všech ohledech s posuzovaným výrobkem, nebo není-li takový výrobek k dispozici, jiný výrobek, který, ačkoliv není podobný ve všech ohledech, má vlastnosti úzce se podobající vlastnostem posuzovaného výrobku.“

5. Podle bodů 24, 25, 51, 52, a 54 až 57 odůvodnění nařízení Komise (EU) č. 1072/2012 ze dne 14. listopadu 2012 o uložení prozatímního antidumpingového cla na dovoz keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní pocházejícího z Čínské lidové republiky[7] (dále jen „prozatímní nařízení“):

„(24) Dotčeným výrobkem[8] je keramické stolní a kuchyňské nádobí a náčiní, v současnosti kódů KN ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 a ex 6912 00 90, pocházející z Čínské lidové republiky (dále jen ‚dotčený výrobek'). Může být vyrobeno z porcelánu, běžné keramiky, kameniny, póroviny či jemné keramiky nebo z jiných materiálů. K hlavním surovinám patří nerosty jako kaolín, živec a křemen a složení použitých surovin určuje typ konečného keramického výrobku.

(25) Keramické stolní a kuchyňské nádobí a náčiní se prodává ve velké řadě forem, jež se v průběhu času vyvíjejí. Používá se na řadě míst, například v domácnostech, hotelech, restauracích nebo pečovatelských zařízeních.

[…]

(51) Jeden dovozce tvrdil, že definice výrobku, který je předmětem tohoto šetření, je příliš široká, než aby umožňovala smysluplné srovnání jednotlivých typů výrobku. Podobný názor vyslovil dovozce s výrobními zájmy v Číně. V tomto ohledu odkazovaly některé strany rovněž na čistě dekorativní předměty.

(52) V této souvislosti se podotýká, že příslušná kritéria, která se používají k určení, zda lze výrobek, který je předmětem šetření, považovat za jediný výrobek, tj. jeho základní fyzické a technické vlastnosti, jsou podrobně objasněna níže. Čistě dekorativní předměty tudíž nejsou zahrnuty. Ačkoli různé typy keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní skutečně mohou mít určité odlišné specifické vlastnosti, šetření prokázalo, že s výjimkou keramických nožů jsou jejich

6 — Úř. věst. L 343, s. 51.

7 — Úř.věst. L 318, s. 28. Rovněž viz opravu tohoto nařízení (Úř. věst. 2013, L 36, s. 11).

8 — Unijní právní předpisy v této oblasti užívají zaměnitelně termíny „produit considéré“ a „produit concerné“. V angličtině se používá jediný termín „product concerned“. V právu Světové obchodní organizace (WTO) se používá termín „produit considéré“. Z důvodu soudržnosti a jednotnosti používám v tomto stanovisku pouze termín „produit considéré“.

základní vlastnosti totožné. Skutečnost, že dotčený výrobek lze vyrábět s určitými odchylkami ve výrobním procesu, nepředstavuje sama o sobě kritérium, které by mohlo vést k zjištění, že se jedná o dva či více odlišných výrobků. Šetřením bylo rovněž zjištěno, že se různé typy dotčeného výrobku prodávají obvykle prostřednictvím stejných prodejních kanálů. Ačkoli se některé specializované obchody mohou zaměřovat na určité konkrétní typy, velká část distributorů (maloobchodníci, obchodní domy, supermarkety) prodává různé typy keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní, aby svým zákazníkům nabídla široký sortiment. Tvrzení, že definice výrobku v rámci tohoto šetření je příliš široká, se proto předběžně zamítají.

[…]

(54) Šetření prokázalo, že všechny typy keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní mají navzdory rozdílům z hlediska charakteristiky a stylu stejné základní fyzické a technické vlastnosti, tj. jedná se o keramické zboží, které je určeno především pro styk s potravinami, používá se v zásadě pro stejné účely a lze je považovat za různé typy téhož výrobku.

(55) Kromě skutečnosti, že mají stejné základní fyzické a technické vlastnosti, všechny tyto různé styly a typy spolu přímo soutěží a jsou do značné míry zaměnitelné. To jednoznačně dokládá skutečnost, že mezi nimi neexistují jasné dělicí čáry, tj. mezi jednotlivými typy výrobku dochází k značnému překrývání a hospodářské soutěži a běžní kupující často nerozlišují například mezi porcelánem a ostatním zbožím.

(56) Jak však bylo objasněno v 29.–34. bodě odůvodnění, považovalo se za vhodné zúžit definici výrobku oproti základu použitému při zahájení toto šetření, a to vyloučením keramických nožů. Dotčený výrobek je proto předběžně definován jako keramické stolní a kuchyňské nádobí a náčiní kromě keramických nožů pocházející z Čínské lidové republiky, v současnosti kódů KN ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 a ex 6912 00 90.

(57) Pro účely tohoto řízení se proto v souladu s obvyklou praxí v Unii má za to, že by se všechny výše popsané typy výrobku s výjimkou keramických nožů měly považovat za jediný výrobek.“

6. Body 35 až 37 odůvodnění napadeného nařízení stanovily:

„(35) Všechny druhy keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní lze považovat za různé druhy téhož výrobku. Proto se tvrzení vznesené po poskytnutí předběžných a opětovně po poskytnutí konečných informací o tom, že šetření se týká široké škály podobných výrobků, a v důsledku toho je nutné provést samostatnou analýzu reprezentativnosti, dumpingu, újmy, příčinných souvislostí a zájmu Unie pro každý segment výrobků, pokládá za neopodstatněné. Jedna strana tvrdila, že definice výrobku je příliš široká, a předložila srovnání výrobků s různou úrovní výzdoby, ale její tvrzení o konečném použití (pro zahradu a dětí v jednom případě, pro ozdobu v jiném) je pochybné, jelikož není jednoznačné a lze na něj spíše pohlížet jako na potvrzení závěru uvedeného v 55. bodě odůvodnění prozatímního nařízení. Je také třeba poznamenat, že jeden dovozce s výrobou v ČLR uvedl, že více než 99 % výrobků keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní prodávaných v Unii bylo převážně nebo výhradně bílé. Některé strany zpochybnily 58. bod odůvodnění prozatímního nařízení na základě toho, že v rámci šetření orgány neprovedly žádné zkoušky, zda určité zboží nebylo vhodné pro volný obchod v Unii. Tato skutečnost však nevyvrací závěr uvedený v 63. bodě odůvodnění prozatímního nařízení.

(36) S ohledem na výše uvedené je výrobek s konečnou platností vymezen jako keramické stolní a kuchyňské nádobí a náčiní, s výjimkou keramických nožů, keramických mlýnků na přísady a koření a jejich keramických mlecích částí a součástí, keramických škrabek, brousků keramických

nožů, a kamenů z kordieritové keramiky používaných pro pečení pizzy nebo chleba, pocházející z ČLR, v současnosti kódů KN ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 a ex 6912 00 90.

(37) Vzhledem k tomu, že nebyly další připomínky ohledně dotčeného výrobku a obdobného výrobku, všechna ostatní zjištění v 24. až 63. bodě odůvodnění prozatímního nařízení se potvrzují."

B – *Právo Světové obchodní organizace (WTO)*

7. Dohoda o provádění článku VI Všeobecné dohody o clech a obchodu z roku 1994 (GATT)[9] (dále jen „Dohoda o antidumpingu z roku 1994") je uvedena v příloze 1A Dohody o zřízení Světové obchodní organizace (WTO), která byla schválena rozhodnutím Rady 94/800/ES ze dne 22. prosince 1994 o uzavření dohod jménem Evropského společenství s ohledem na oblasti, které jsou v jeho pravomoci, v rámci Uruguayského kola mnohostranných jednání (1986–1994)[10].

8. Článek 2 Dohody o antidumpingu z roku 1994, nadepsaný „Zjišťování dumpingu", stanoví:

„2.1 Pro účely této Dohody může být výrobek považován za dumpingový, tj. uvedený na trh jiné země za nižší, než je normální hodnota, jestliže vývozní cena výrobku, vyváženého z jedné země do druhé, je nižší, než je při běžném obchodu srovnatelná cena obdobného výrobku, určeného pro spotřebu ve vývozní zemi.

[…]

2.6 V této Dohodě bude výraz ‚obdobný výrobek' vykládán jako výrobek, který je shodný, tj. podobný ve všech ohledech s posuzovaným výrobkem nebo není-li takový výrobek k dispozici, jiný výrobek, který, ačkoliv není obdobný ve všech ohledech, má vlastnosti úzce se podobající vlastnostem posuzovaného výrobku."

## III – **Spor v původním řízení a předběžné otázky**

9. Žalobkyně, společnost Portmeirion Group UK Limited (dále jen „Portmeirion"), má sídlo v Stoke-on-Trent (Spojené království). Je výrobcem s vedoucím postavením na trhu v oblasti keramického stolního nádobí a náčiní vysoké kvality a výrobu ve Spojeném království doplňuje dovozy, z nichž přibližně 14 % pochází z Číny.

10. Dne 16. února 2012 Evropská komise zahájila antidumpingové řízení ohledně dovozu keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní pocházejícího z Číny do Unie.

11. Dne 4. listopadu 2012 přijala Komise prozatímní nařízení o uložení prozatímního antidumpingového cla stanoveného ve výši od 17,6 % do 58,8 %.

12. Dne 18. prosince 2012 společnost Portmeirion předložila první vyjádření, v němž napadla definici, která byla v rámci šetření použita pro dotčený výrobek, a uvedla další skutečnosti, které podle ní brání uložení antidumpingového cla. Poté, co Komise dne 25. února 2013 předložila svůj informační dokument, se konalo dne 5. března 2013 jednání mezi společností Portmeirion a Komisí, v jehož průběhu společnost Portmeirion vyložila své stanovisko týkající se mimo jiné definice „dotčeného výrobku", která je použita v šetření.

9 — Úř. věst. 1994 L 336, s. 103.

10 — Úř. věst. L 336, s. 1; Zvl. vyd. 11/21, s. 80.

13. Dne 13. května 2013 přijala Rada Evropské unie na návrh Komise napadené nařízení o uložení konečného antidumpingového cla na příslušné dovozy ve výši od 13,1 % do 36,1 % s účinností od 16. května 2013.

14. Dne 2. srpna 2013 společnost Portmeirion požádala v souladu s článkem 236 celního kodexu Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (komisaře královské daňové a celní správy) o vrácení zaplaceného antidumpingového cla a uvedla, že clo nebylo dlužné ze zákona, neboť napadené nařízení je v rozporu s unijním právem.

15. Dne 16. prosince 2013 Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs zamítli žádost společnosti Portmeirion.

16. Dne 14. ledna 2014 se společnost Portmeirion odvolala proti tomuto rozhodnutí k First-tier Tribunal (Tax Chamber) (soudu prvního stupně (daňovému senátu)) a zpochybnila platnost napadeného nařízení.

17. Předkládající soud, který měl za to, že žalobní důvody předložené společností Portmeirion mohou zpochybnit platnost napadeného nařízení, přerušil řízení a předložil Soudnímu dvoru následující otázky:

„Je napadené nařízení v rozporu s unijním právem z důvodu, že

i) je založeno na zjevně nesprávném posouzení, pokud jde o definici dotčeného výrobku, což znamená, že závěry antidumpingového šetření jsou neplatné, a dále

ii) postrádá řádné odůvodnění, které je vyžadováno článkem 296 SFEU?“

## IV – **Řízení před Soudním dvorem**

18. Tato žádost o rozhodnutí o předběžné otázce byla Soudnímu dvoru předložena dne 12. května 2014. Italská vláda, Rada a Komise předložily písemná vyjádření.

19. Na jednání konaném dne 15. července 2015 přednesly společnost Portmeirion, Rada a Komise svá ústní vyjádření.

## V – **Analýza**

### A – *K přípustnosti*

20. Podle italské vlády je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce nepřípustná, neboť společnost Portmeirion měla podle článku 263 SFEU právo napadnout napadené nařízení před Tribunálem Evropské unie.

21. V tomto ohledu podle judikatury Soudního dvora platí, že „obecná zásada, jejímž cílem je zaručit, aby každá osoba měla možnost napadnout unijní akt, jenž je základem rozhodnutí v její neprospěch, nijak nebrání tomu, aby se nařízení stalo konečným vůči jednotlivci, ve vztahu ke kterému je třeba jej považovat za individuální rozhodnutí a který mohl bez jakékoliv pochybnosti požadovat jeho zrušení na základě článku 263 SFEU, což tomuto jednotlivci brání namítat před vnitrostátním soudem protiprávnost tohoto nařízení. Takový závěr se vztahuje na nařízení ukládající antidumpingová cla z důvodu jejich dvojí povahy coby aktů normativní povahy a aktů, které se mohou bezprostředně

a osobně dotýkat určitých hospodářských subjektů“ [11].

22. Podle Soudního dvora se „nařízení ukládající antidumpingové clo – ačkoliv mají ze své povahy a působnosti normativní charakter – […] mohou bezprostředně a osobně dotýkat těch výrobců a vývozců dotčeného výrobku, kterým jsou přičítány dumpingové praktiky na základě údajů pocházejících z jejich obchodní činnosti“ [12].

23. Obecně tomu tak je v případě následujících subjektů:

— výrobních a vývozních podniků, které mohou prokázat, že byly identifikovány v aktech Komise a Rady nebo byly dotčeny přípravnými šetřeními [13],

— dovozců dotyčného výrobku, jejichž ceny dalších prodejů byly vzaty v úvahu pro výpočet vývozních cen, a kteří jsou v důsledku toho dotčeni závěry ohledně existence dumpingové praktiky [14], a

— dovozců ve spojení s vývozci ze třetích zemí, jejichž výrobky jsou zatíženy antidumpingovým clem, a to zejména v případě, kdy byla vývozní cena vypočtena na základě cen dalšího prodeje na trhu Unie uplatňovaných těmito dovozci, a v případě, kdy bylo vlastní antidumpingové clo vypočteno na základě těchto cen dalšího prodeje [15].

24. Kromě toho skutečnost, že některým kategoriím hospodářských subjektů je přiznáno právo podat žalobu na neplatnost antidumpingového nařízení, nemůže bránit tomu, aby jiné subjekty rovněž mohly být jednotlivě dotčeny takovým nařízením z důvodu určitých vlastností, které jsou pro ně zvláštní a které je charakterizují ve vztahu k ostatním osobám [16].

25. Pokud jde o věc v původním řízení, italská vláda neprokázala, že by společnost Portmeirion měla být považována za společnost, která spadá do jedné z kategorií výše uvedených hospodářských subjektů.

26. Jak totiž potvrdila Komise při jednání, jedná se o dovozce dotčeného výrobku, jehož ceny při dalším prodeji nebyly zohledněny při stanovování vývozních cen nebo při výpočtu antidumpingového cla. Nejedná se ani o spojení dovozce s vývozci a nezdá se, že by dovozce měl určité vlastnosti, které jsou pro něj zvláštní a které by jej charakterizovaly ve vztahu k ostatním osobám.

27. Z výše uvedeného vyplývá, že společnost Portmeirion mohla uplatnit námitky protiprávnosti napadeného nařízení u předkládajícího soudu, který tak nebyl tímto nařízením vázán a mohl předložit tyto otázky.

28. Soudnímu dvoru tedy přísluší, aby na tyto otázky odpověděl.

11 — Rozsudek TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 18). V tomto smyslu rovněž viz rozsudek Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 37 a citovaná judikatura).

12 — Rozsudek TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 19).

13 — Viz rozsudky Allied Corporation a další v. Komise (239/82 a 275/82, EU:C:1984:68, body 11 a 12); Nachi Europe (C-239/99, EU:C:2001:101, bod 21); Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 30), jakož i TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 19).

14 — Viz rozsudky Nashua Corporation a další v. Komise a Rada (C-133/87 a C-150/87, EU:C:1990:115, bod 15); Gestetner Holdings v. Rada a Komise (C-156/87, EU:C:1990:116, bod 18); Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 31), jakož i TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 20).

15 — Viz rozsudky Neotype Techmashexport v. Komise a Rada (C-305/86 a C-160/87, EU:C:1990:295, body 19 a 20); Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 32), jakož i TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 21).

16 — Viz rozsudky Extramet Industrie v. Rada (C-358/89, EU:C:1991:214, bod 16); Valimar (C-374/12, EU:C:2014:2231, bod 33), jakož i TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 22).

B – *K věci samé*

1. K první předběžné otázce

29. Svou první otázkou se předkládající soud zamýšlí nad platností napadeného nařízení, jelikož je podle jeho názoru založeno na zjevně nesprávném posouzení, pokud jde o definici dotčeného výrobku, což znamená, že závěry antidumpingového šetření jsou neplatné.

a) Tvrzení dotčených subjektů

30. Společnost Portmeirion a Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs nepředložili písemná vyjádření. Předkládající soud však ve své žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce jasně a podrobně uvádí tvrzení společnosti Portmeirion. Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs se domnívají, že nemají pravomoc vyjadřovat se k platnosti nařízení, které je pro ně závazné, a rozhodovat o ní.

31. Společnost Portmeirion uvádí, že napadené rozhodnutí bylo přijato na základě zjevně nesprávného posouzení při definici dotčeného výrobku, jež negativně ovlivnilo provádění celého antidumpingového šetření, které vedlo k přijetí napadeného rozhodnutí. V rámci unijního práva neexistovaly důvody pro závěr, že by rozdílné výrobky, kterých se šetření týkalo, mohly být považovány za „jediný výrobek", což by odůvodňovalo jediné šetření.

32. Podle společnosti Portmeirion šetření vedlo k uložení cel na základě napadeného rozhodnutí na tak rozdílné keramické výrobky, jako jsou váleček na těsto, talíř, čajový šálek, slánka, hrnec, čajník nebo pekáč, které na rozdíl od toho, co uvádí orgány Evropské unie, nesdílejí základní fyzické a technické vlastnosti (pokud se jedná například o velikost, hmotnost, tvar, žáruvzdornost atd.).

33. Společnost Portmeirion uvádí v tomto ohledu tři tvrzení.

34. Zaprvé jediným společným prvkem výrobků, na něž je uloženo antidumpingové clo, je to, že jsou (zčásti) vyrobeny z keramiky. Tento prvek sám o sobě nemůže být dostačující pro závěr, že veškeré výrobky, na něž se vztahovalo šetření, jsou různými druhy téhož výrobku. Jinak by totiž okenní rám a auto mohly být jediným výrobkem pouze proto, že jsou (převážně) vyrobeny z hliníku.

35. Zadruhé je zjevně chybná úvaha, podle níž jsou veškeré výrobky především určeny pro styk s potravinami a slouží k uchovávání potravin, neboť šetření se týkalo i výrobků, které nejsou především určeny pro styk s potravinami (jako např. žejdlík na pivo) a které neslouží k uchovávání potravin (jako např. váleček na těsto).

36. Zatřetí je rovněž zjevně nesprávné tvrzení, že výrobky podléhající antidumpingovému clu si „navzájem konkurují a jsou do značné míry zaměnitelné". Jak máme například nalévat čaj z válečku na těsto, podávat jídlo ve slánce nebo používat kávovou konvici k podávání špaget?

37. Společnost Portmeirion zpochybňuje rovněž soudržnost posouzení, které provedla Rada, neboť:

— některé keramické výrobky byly vyloučeny z rozsahu šetření a z napadeného nařízení na základě svého rozdílného tvaru, pevnosti a vzhledu,

— váleček na těsto a talíř by byly tímtéž výrobkem jenom proto, že jsou vyrobeny z keramiky, zatímco dva talíře, které jsou identické a vzájemně přímo zaměnitelné, by byly rozdílnými výrobky jenom proto, že jsou vyrobeny z různých materiálů (např. ze skla a z keramiky),

— šetření se týkalo výrobků, které nesdílejí fyzické, technické nebo chemické vlastnosti a které nemají společný účel, ať už jsou definovány jakkoli (např. čajníky a válečky na těsto).

38. Italská vláda, Rada a Komise mají za to, že definice „dotčeného výrobku“ není zatížena zjevně nesprávným posouzením.

39. Připomínají především, že orgány mají širokou posuzovací pravomoc, aby v antidumpingových šetřeních mohly definovat dotčený výrobek. Za účelem této operace mohou orgány zohlednit několik faktorů, jako jsou fyzické, technické a chemické vlastnosti výrobků, jejich použití, jejich zaměnitelnost, jejich vnímání spotřebitelem, distribuční kanály, výrobní proces, výrobní náklady, kvalitu atd.

40. Z toho vyplývá, že rozdílné výrobky by mohly být definovány jako „dotčený výrobek“ a stát se předmětem stejného šetření, jestliže sdílejí stejné základní vlastnosti. V tomto případě všechny výrobky sdílejí stejné základní fyzické a technické vlastnosti – jsou z keramiky a jsou určeny pro styk s potravinami nebo k jejich uchovávání.

41. Společnost Portmeirion, Rada a Komise nesdílejí ani závěry, které lze vyvodit ze zpráv panelu WTO k výkladu pojmu „dotčený výrobek“.

b) Posouzení

i) Úvodní poznámky

42. První otázka se týká výkladu pojmu „dotčený výrobek“, tedy výrobku považovaného za „dumpingový“ [17], na který se vztahovalo šetření unijních orgánů.

43. V tomto ohledu je třeba hned zpočátku poznamenat, že Soudní dvůr nebyl na rozdíl od Tribunálu nikdy nucen vyjadřovat se k výkladu tohoto pojmu.

44. Vzhledem k tomu, že uvedený pojem je součástí práva WTO, konkrétně článku 2 Dohody o antidumpingu z roku 1994, který byl do unijního práva proveden článkem 1 základního nařízení, je třeba zohlednit judikaturu orgánu pro řešení sporů WTO, jehož panel WTO je prvním stupněm, a to tím spíše že předkládající soud a účastníci řízení citují zprávy tohoto panelu.

ii) Judikatura Tribunálu

45. Tribunál rozhodl, že „základní nařízení neupřesňuje, jakým způsobem má být definován výrobek nebo řada výrobků, které mohou být předmětem dumpingového šetření, ani nevyžaduje uvedení jejich podrobného výčtu“ [18].

46. Podle ustálené judikatury platí, že „definice dotčeného výrobku v rámci antidumpingového šetření má za cíl pomoci vypracování seznamu výrobků, které případně budou předmětem uložení antidumpingových cel. Pro účely této definice mohou orgány zohlednit několik faktorů, jako jsou zejména fyzikální, technické a chemické vlastnosti výrobků, jejich použití, jejich zaměnitelnost, jejich vnímání spotřebitelem, distribuční kanály a výrobní proces, náklady na výrobu a kvalita“ [19].

17 — Viz čl. 1 odst. 2 základního nařízení.

18 — Rozsudek Shanghai Bicycle v. Rada (T-170/94, EU:T:1997:134, bod 61). V tomto smyslu rovněž viz rozsudek Photo USA Electronic Graphic v. Rada (T-394/13, EU:T:2014:964, bod 28).

19 — Rozsudek Gem-Year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada (T-172/09, EU:T:2012:532, bod 59). V tomto smyslu rovněž viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, bod 131); Whirlpool Europe v. Rada (T-314/06, EU:T:2010:390, bod 138); EWRIA a další v. Komise (T-369/08, EU:T:2010:549, bod 82), jakož i Photo USA Electronic Graphic v. Rada (T-394/13, EU:T:2014:964, bod 29).

47. Podle Tribunálu „z toho nutně vyplývá, že výrobky, které nejsou totožné, mohou být zařazeny do stejné definice [dotčeného] výrobku a společně mohou podléhat antidumpingovému šetření. Na tomto základě je třeba okamžitě odmítnout tvrzení žalobkyň vycházející z toho, že [dotčený] výrobek se může týkat pouze jediného výrobku nebo totožných výrobků“ [20].

48. Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že i když „v oblasti obchodních ochranných opatření disponují [unijní] orgány z důvodu složitosti hospodářských, politických a právních situací, které musí zkoumat, širokou posuzovací pravomocí“ [21], přísluší nicméně Tribunálu, aby „ověřil, zda žalobkyně mohou prokázat, buď že orgány provedly nesprávné posouzení z hlediska faktorů, které považují za podstatné, nebo že v důsledku uplatnění jiných podstatnějších faktorů byla na tento výrobek uplatněna výjimka z definice [dotčeného] výrobku“ [22].

49. To konkrétně znamená, pokud jde o pojem „dotčeného výrobku“, že Tribunál nikdy nepřijal [23] argumenty, jejichž cílem je stanovit, že „dotčený výrobek“, který je předmětem šetření, smí zahrnovat pouze „obdobné výrobky“ ve smyslu čl. 1 odst. 4 základního nařízení, tedy „výrobky, které jsou shodné, tj. podobné ve všech ohledech s posuzovaným výrobkem, nebo nejsou-li takové výrobky k dispozici, jiné výrobky, které ačkoliv nejsou podobné ve všech ohledech, mají vlastnosti úzce se podobající vlastnostem posuzovaného výrobku“.

50. Je rovněž třeba uvést, že Tribunál v bodech 36 až 51 svého rozsudku Photo USA Electronic Graphic v. Rada (T-394/13, EU:T:2014:964) odmítl tvrzení jednoho z vývozců, na kterého se vztahuje napadené nařízení, podle nichž „se orgány na jednu stranu dopustily zjevně nesprávného posouzení zohledněných faktorů při rozhodování o tomto zahrnutí [do definice dotčeného výrobku], v tomto případě vzhledu, konečného použití a existence výrobců keramických šálků s plně polyesterovým povrchem v Unii, kdy na druhou stranu zohlednění jiných faktorů, v tomto případě fyzikálních, technických a chemických vlastností, distribučních kanálů, vnímání spotřebitelem a vzájemné zaměnitelnosti, odůvodňuje vyloučení uvedených šálků z dotčených výrobků“ (rovněž viz bod 27). Dovozce v projednávané věci Photo USA Electronic Graphic v. Rada (C-31/15 P) toto odmítnutí napadl v kasačním opravném prostředku.

iii) Judikatura orgánu pro řešení sporů WTO

51. Podle judikatury Soudního dvora „Dohoda WTO a dohody a memoranda uvedená v přílohách v zásadě nepatří s ohledem na svou povahu a strukturu k normám, ve vztahu k nimž Soudní dvůr přezkoumává legalitu aktů [unijních] orgánů na základě článku [263] prvního odstavce [SFEU]“ [24].

52. Jak však rozhodl Soudní dvůr v bodě 40 svého rozsudku Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494), „ve dvou výjimečných situacích, které vyplývají z úmyslu unijního normotvůrce omezit si svůj rozhodovací prostor při uplatňování pravidel WTO […] unijnímu soudu přísluší přezkoumat případně legalitu unijního aktu a aktů přijatých k jeho provedení z hlediska pravidel dohod WTO“.

20 — Rozsudek Gem-Year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada (T-172/09, EU:T:2012:532, bod 60). V tomto smyslu rovněž viz rozsudek Photo USA Electronic Graphic v. Rada (T-394/13, EU:T:2014:964, bod 30).

21 — Rozsudek Gem-Year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada (T-172/09, EU:T:2012:532, bod 62).

22 — Tamtéž (bod 61). V tomto smyslu rovněž viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, bod 132), jakož i EWRIA a další v. Komise (T-369/08, EU:T:2010:549, bod 83).

23 — Viz rozsudek Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, bod 133). V tomto smyslu rovněž viz rozsudek Gem-Year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada (T-172/09, EU:T:2012:532, body 66 a 67).

24 — Rozsudek Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 53). V tomto smyslu rovněž viz rozsudky Portugalsko v. Rada (C-149/96, EU:C:1999:574, bod 47); Van Parys (C-377/02, EU:C:2005:121, bod 39); LVP (C-306/13, EU:C:2014:2465, bod 44) a Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 38), jakož i usnesení OGT Fruchthandelsgesellschaft (C-307/99, EU:C:2001:228, bod 24).

53. Podle Soudního dvora se „jedná […] zaprvé o případ, kdy Unie zamýšlela splnit zvláštní závazek přijatý v rámci těchto dohod, a zadruhé o případ, kdy dotčený akt unijního práva výslovně odkazuje na konkrétní ustanovení těchto dohod“ [25].

54. V tomto případě se jednání mezi společností Portmeirion a orgány soustředí na pojem „dotčený výrobek“, který umožňuje definovat „dumpingový výrobek“ uvedený v čl. 1 odst. 1 základního nařízení.

55. Tímto nařízením se do unijního práva provádí podmínky Dohody o antidumpingu z roku 1994. Jak uvádí bod 3 odůvodnění, „[tato Dohoda] obsahuje podrobná pravidla, zejména pro výpočet dumpingu, postupy pro zahájení a provádění šetření, včetně zjišťování a zpracování informací, zavádění prozatímních opatření, zavádění a vybírání antidumpingových cel, doby trvání a přezkumu antidumpingových opatření, jakož i zveřejňování informací v souvislosti s antidumpingovými šetřeními. S cílem zajistit řádné a transparentní uplatňování těchto pravidel by měla být ustanovení Dohody co nejvíce přejata do právních předpisů [Unie]“.

56. Podle bodu 4 odůvodnění tohoto nařízení „[p]ři uplatňování těchto pravidel je k zachování rovnováhy mezi právy a povinnostmi vytvořené GATT nezbytné, aby [Unie přihlédla] k výkladu těchto pravidel svými nejvýznamnějšími obchodními partnery“.

57. Jak Soudní dvůr již rozhodl, pokud jde o předchozí verzi základního rozhodnutí, tedy nařízení Rady (ES) č. 384/96 ze dne 22. prosince 1995 o ochraně před dumpingovými dovozy ze zemí, které nejsou členy Evropského společenství [26], ve znění nařízení Rady (ES) č. 2331/96 ze dne 2. prosince 1996 [27], „[j]e tedy nesporné, že [Unie přijala] základní nařízení za účelem splnění svých mezinárodních povinností vyplývajících z Dohody o antidumpingu“ [28] a že článkem 1 tohoto nařízení přistoupila na to, že bude vykonávat zvláštní povinnosti, které obsahuje článek 2 této Dohody.

58. V tomto ohledu, jak vyplývá z judikatury uvedené v bodě 52 tohoto stanoviska, přísluší Soudnímu dvoru, aby přezkoumal legalitu napadeného nařízení z hlediska tohoto článku 2 uvedené Dohody.

59. V tomto ohledu je třeba uvést, že panel WTO měl na rozdíl od Soudního dvora často příležitost zabývat se tvrzeními podobnými těm, která v této věci předkládá společnost Portmeirion a v nichž se snaží poukázat na to, že dotčený výrobek se musí skládat z „obdobných výrobků“ podle článků 2.1 a 2.6 Dohody o antidumpingu z roku 1994 [29].

25 — Rozsudek Komise v. Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 41). V tomto smyslu rovněž viz rozsudky Fediol v. Komise (70/87, EU:C:1989:254, bod 19); Nakajima v. Rada (C-69/89, EU:C:1991:186, bod 31); Portugalsko v. Rada (C-149/96, EU:C:1999:574, bod 49) a Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 54).

26 — Úř. věst. 1996, L 56, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 45.

27 — Úř. věst. L 317, s. 1; Zvl. vyd. 11/10, s. 76.

28 — Rozsudek Petrotub a Republica v. Rada (C-76/00 P, EU:C:2003:4, bod 56).

29 — Viz spory DS264 „Spojené státy — Konečné stanovení existence dumpingu v případě některých druhů stavebního dříví z jehličnanů původem z Kanady“, DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“ a DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“. Zprávy panelu WTO v těchto sporech jsou k dispozici na internetových stránkách WTO https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/dispu_status_f.htm.

60. Kanada, Norské království a Čínská lidová republika totiž před panelem uvedly, že „dotčený výrobek“, na který se vztahuje antidumpingové šetření, se nemůže skládat ze široké škály výrobků, které netvoří jeden a tentýž stejnorodý výrobek, ale musí se skládat z výrobků, které jsou si navzájem podobné [30].

61. Panel WTO tento argument nikdy nepřijal jako platný. Svou analýzu založil na konstatování, že Dohoda o antidumpingu z roku 1994 neobsahuje žádnou definici „dotčeného výrobku“ [31] a že znění článků 2.1 a 2.6 této Dohody mu nedovoluje vykládat podmínku tak, že „dotčený výrobek“ se musí skládat z „obdobných výrobků“ [32].

62. Podle panelu WTO totiž sice „lze diskutovat o tom, zda by takový přístup [tedy přístup, který uplatňuje Kanada, Norské království a Čínská lidová republika] mohl být z hlediska obecné politiky vhodný, avšak přísluší členům, aby prostřednictvím jednání rozhodli, zda je třeba takový přístup vyžadovat. Naším úkolem jako panelu není vytvářet povinnosti, které nejsou jasně uvedeny v samotné *Dohodě o antidumpingu*“ [33].

63. Na základě tohoto konstatování má panel za to, že „i když článek 2.1 stanoví, že existence dumpingu musí být určena pro jeden a tentýž dotčený výrobek, v tomto článku není nic, co by umožňovalo stanovit parametry tohoto výrobku, a jistě ani ustanovení, pokud jde o vnitřní stejnorodost tohoto výrobku“ [34].

64. Podle tohoto panelu „ani předpoklad, že článek 2.6 předepisuje za účelem stanovení obdobného výrobku posouzení podobnosti, pokud jde o dotčený výrobek „jako celek“, […] neznamená to, že pro stanovení rozsahu dotčeného výrobku je nutné posouzení „podobnosti“ mezi kategoriemi výrobků obsahujícími dotčený výrobek. Pouhá skutečnost, že je potvrzeno, že dotčený výrobek je třeba brát v potaz „jako celek“, aby bylo možno přezkoumat otázku obdobného výrobku, neumožňuje dospět k závěru, že sám dotčený výrobek musí být vnitřně stejnorodým výrobkem“ [35].

65. Panel WTO navíc odmítl tvrzení Norského království, podle něhož „neexistence omezení, pokud jde o rozsah dotčeného výrobku, by mohla vést k chybnému určení existence dumpingu ze strany orgánů pověřených šetřením“ [36].

30 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 13. dubna 2004 ve sporu DS264 „Spojené státy — Konečné stanovení existence dumpingu v případě některých druhů stavebního dříví z jehličnanů původem z Kanady“ (bod 7.155). Tato zpráva byla jen částečně zrušena odvolacím orgánem WTO a v každém případě nikoli v tomto bodě (viz body 99 a 183 zprávy odvolacího orgánu ze dne 11. srpna 2004, která je k dispozici na internetových stránkách WTO: https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/cases_f/ds264_f.htm). V tomto smyslu rovněž viz zprávu panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“, bod 7.44, a zprávu panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (body 7.246 a 7.247). Tato zpráva byla jen částečně zrušena odvolacím orgánem WTO a v každém případě nikoli v tomto bodě (viz bod 624 zprávy odvolacího orgánu ze dne 15. července 2011, která je k dispozici na internetových stránkách WTO: https://www.wto.org/french/tratop_f/dispu_f/cases_f/ds397_f.htm).

31 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 13. dubna 2004 ve sporu DS264 „Spojené státy — Konečné stanovení existence dumpingu v případě některých druhů stavebního dříví z jehličnanů původem z Kanady“ (bod 7.156); zpráva panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“ (bod 7.43) a zpráva panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (bod 7.271).

32 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 13. dubna 2004 ve sporu DS264 „Spojené státy — Konečné stanovení existence dumpingu v případě některých druhů stavebního dříví z jehličnanů původem z Kanady“ (bod 7.157); zpráva panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“, bod 7.48; zpráva panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (bod 7.271).

33 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 13. dubna 2004 ve sporu DS264 „Spojené státy — Konečné stanovení existence dumpingu v případě některých druhů stavebního dříví z jehličnanů původem z Kanady“ (bod 7.157).

34 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“ (bod 7.49).

35 — Tamtéž (bod 7.53).

36 — Tamtéž (bod 7.58).

66. V této souvislosti Norské království uvedlo, že „pokud jsou výrobky, které nejsou „podobné“, brány v rámci jednoho a téhož šetření v potaz jako dotčený výrobek, nemůže být při určení existence dumpingu odhaleno, zda je předmětem dumpingu část výrobků, nebo všechny tyto výrobky. Jako příklad uvedlo šetření, v jehož rámci by za jeden výrobek, na který se vztahuje šetření, byly považovány automobily a jízdní kola“ [37].

67. Vzhledem k tomu, že panel nebyl tímto tvrzením přesvědčen, rozhodl, že „každé sestavování výrobků do skupiny jako jeden a tentýž dotčený výrobek by mělo negativní důsledky v průběhu celého šetření: čím je tato skupina širší, tím závažnější mohou tyto negativní důsledky být, což může komplikovat úlohu orgánu provádějícího šetření při sbírání a vyhodnocování relevantních informací a při rozhodování v souladu s Dohodou o antidumpingu [z roku 1994]. Z tohoto důvodu se panel domníval, že je jen malá pravděpodobnost nesprávného určení dumpingu na základě dotčeného výrobku, jehož rozsah by byl příliš široký. Tato možnost nebyla samozřejmě dostatečná, aby panel přesvědčila, že má Dohodu o antidumpingu [z roku 1994] vykládat tak, že by obsahovala povinnosti, jež nemají žádný základ v textu Dohody“ [38].

iv) Použití na projednávanou věc

68. Podle mého názoru, pokud postavíme vedle sebe judikaturu Tribunálu a právo WTO týkající se pojmu „dotčený výrobek“, ukáže se, že existuje významný rozdíl v tom, že panel WTO na rozdíl od Tribunálu neprovádí žádný přezkum definice „dotčeného výrobku“, kterou používá orgán pověřený antidumpingovým šetřením. Tento rozdíl však existuje pouze v zásadě, neboť přezkum, který si vyhrazuje Tribunál, ještě v žádném konkrétním případě nevedl ke zpochybnění definice „dotčeného výrobku“ ze strany orgánů.

69. Jak jsem již uvedl v bodě 48 tohoto stanoviska, Tribunál přiznává Komisi širokou posuzovací pravomoc, ale domnívá se, že jí přísluší „přezkoumat, zda žalobkyně samy mohou dokázat, buď že se orgány dopustily nesprávného posouzení faktorů, které považovaly za rozhodující, nebo že by použití relevantnějších faktorů vedlo k vyloučení tohoto výrobku z definice [dotčeného] výrobku“ [39].

70. Jedná se přitom o přezkum, s jehož provedením panel WTO nikdy nesouhlasil. Na rozdíl od Tribunálu má panel WTO za to, že orgány pověřené antidumpingovým šetřením mají úplnou diskreční pravomoc, pokud jde o definici „dotčeného výrobku“, a to i v případě hypotetických případů, které jsou kvalifikovány dokonce jako „extrémy“ [40], kde tyto orgány zařadily při definování „dotčeného výrobku“ do stejné skupiny automobily a jízdní kola [41] nebo jablka a rajčata [42].

71. Panel WTO má za to, že možnost, že by nesprávné posouzení existence dumpingu mohlo být výsledkem neexistujících omezení v oblasti „dotčeného výrobku“, je „skutečně možná“ [43], neboť „směsice“ naprosto nesourodých výrobků v definici „dotčeného výrobku“ by příliš ztížila práci orgánu pověřeného šetřením. Proto dohlíží na to, aby k takové situaci nedošlo.

37 — Tamtéž.

38 — Tamtéž (bod 7.58). V tomto smyslu rovněž viz zprávu panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (bod 7.271).

39 — Rozsudek Gem-Year a Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) v. Rada (T-172/09, EU:T:2012:532, bod 61). V tomto smyslu rovněž viz rozsudky Brosmann Footwear (HK) a další v. Rada (T-401/06, EU:T:2010:67, bod 132), jakož i EWRIA a další v. Komise (T-369/08, EU:T:2010:549, bod 83).

40 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“ (bod 7.58).

41 — Tamtéž.

42 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (bod 7.269).

43 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“ (bod 7.58) a zpráva panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (bod 7.270).

72. „Každá skupina výrobků seskupená do jednoho a téhož dotčeného výrobku bude mít negativní důsledky po celou dobu trvání šetření. Čím je tato skupina širší, tím závažnější mohou tyto negativní důsledky být, což může komplikovat úlohu orgánu provádějícího šetření při sbírání a vyhodnocování relevantních informací a při rozhodování v souladu s Dohodou o antidumpingu [z roku 1994]“ [44]. Například „by to zjevně způsobovalo potíže v okamžiku, kdy by bylo třeba stanovit škody způsobené odvětví národního hospodářství, které vyrábí podobný výrobek“ [45].

73. Podle mého názoru za předpokladu, že, jako v tomto případě, na základě toho, že Unie přijala taková ustanovení, jako článek 1 základního nařízení, a byla srozuměna s tím, že bude plnit zvláštní povinnost přijatou v rámci WTO, jako je článek 2 Dohody o antidumpingu z roku 1994, musí Soudní dvůr při přezkumu legality unijního aktu dát těmto termínům smysl, který mají v právu WTO. Totéž platí, jestliže unijní akt, tedy článek 1 základního nařízení, používá v tomto případě stejné termíny, jako dohody a memoranda uvedená v přílohách Dohody WTO, jako je Dohoda o antidumpingu z roku 1994.

74. Nemělo by totiž žádný smysl zatěžovat orgány více, než jsou zatíženy příslušné orgány v rámci WTO, a to zejména v případě, že znění příslušného ustanovení, v tomto případě článku 1 základního nařízení, nijak nenaznačuje, že by se unijní normotvůrce chtěl odchýlit od textu této Dohody.

75. Jak Rada zdůraznila na jednání, pokud jde o definici „dotčeného výrobku“ v právu WTO, a tedy i v unijním právu, neexistují žádná omezení.

76. Orgánu pověřenému šetřením tedy přísluší definovat „dotčený výrobek“, aniž unijní soudy mohou kontrolovat, zda se orgány dopustily nesprávného posouzení z hlediska faktorů, které považovaly za rozhodující, aby zahrnuly některé výrobky do „dotčeného výrobku“, nebo aby použití relevantnějších faktorů vedlo k vyloučení některých výrobků z definice „dotčeného výrobku“.

77. Vzhledem k tomu, že pokud jde o vymezení „dotčeného výrobku“ obsažené v bodě 36 odůvodnění napadeného nařízení [46], společnost Portmeirion uvádí stejný druh argumentů jako Kanada, Norské království a Čínská lidová republika ve výše uvedených sporech, které panel odmítl, je třeba je jako celek odmítnout.

78. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby na první otázku odpověděl, že definice „dotčeného výrobku“ použitá v 36. bodě odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nenarušuje platnost tohoto nařízení.

2. Ke druhé předběžné otázce

79. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda je napadené nařízení neplatné z toho důvodu, že postrádá řádné odůvodnění, které je vyžadováno článkem 296 SFEU.

44 — Viz zpráva panelu WTO ze dne 16. listopadu 2007 ve sporu DS337 „Evropská společenství — Antidumpingové opatření vztahující se na chovného lososa původem z Norska“ (bod 7.58) a zpráva panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“ (bod 7.270).

45 — Zpráva panelu WTO ze dne 3. prosince 2010 ve sporu DS397 „Evropská společenství — Konečná antidumpingová opatření vztahující se na některé železné nebo ocelové upínací prvky původem z Číny“, bod 7.270.

46 — „[…] je výrobek s konečnou platností vymezen jako keramické stolní a kuchyňské nádobí a náčiní, s výjimkou keramických nožů, keramických mlýnků na přísady a koření a jejich keramických mlecích částí a součástí, keramických škrabek, brousků keramických nožů a kamenů z kordieritové keramiky používaných pro pečení pizzy nebo chleba, pocházející z ČLR, v současnosti kódů KN ex 6911 10 00, ex 6912 00 10, ex 6912 00 30, ex 6912 00 50 a ex 6912 00 90“.

a) Tvrzení dotčených subjektů

80. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podle společnosti Portmeirion orgány dostatečně přesně neurčily ani nedefinovaly faktory, které považovaly za rozhodující pro definování „dotčeného výrobku“. Z toho údajně vyplývá porušení článku 296 SFEU.

81. Údaje uvedené v napadeném nařízení jsou nejasné a nejednoznačné v tom smyslu, že neumožňují systematicky přezkoumávat, zda by daný výrobek měl či mohl být zahrnut pod toto opatření s ohledem na kritéria, která orgány považovaly za rozhodující.

82. Vzhledem k tomu, že tento postup neumožňuje dotčeným subjektům zpochybňovat posouzení unijních orgánů z hlediska faktorů, kterými se řídí, ani navrhovat, aby byly vzaty v potaz jiné relevantní faktory, vyplývá z něj porušení povinnosti uvést odůvodnění tak, jak je stanovena v článku 296 SFEU.

83. Rada a Komise naopak tvrdí, že napadené rozhodnutí dodržuje požadavky článku 296 SFEU v tom smyslu, že umožňuje dotčeným subjektům seznámit se s odůvodněním přijatého opatření a bránit svá práva, a soudu umožňuje vykonávat přezkum. Důvody, které se skrývají za definicí dotčeného výrobku, byly totiž uvedeny jak v prozatímním nařízení, tak v napadeném nařízení. Rozhodující faktory jasně ilustrují zejména body 24, 25, 54 a 55 odůvodnění prozatímního nařízení a bod 35 odůvodnění napadeného nařízení.

84. Podle italské vlády není pochyby o tom, že napadené nařízení je odůvodněné. Orgány v něm upřesňují, že různé předměty musí být seskupeny do jediného výrobku, jímž je „keramické stolní a kuchyňské nádobí a náčiní“, neboť tyto předměty vykazují technickou příbuznost, spotřebitelé je požadují a jsou jako celek distribuovány maloobchodníky a pro všechny je společné to, že jsou především určeny pro styk s potravinami.

85. Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs mají za to, stejně jako u první otázky, že nemají pravomoc vyjadřovat se k platnosti nařízení, které je pro ně závazné, a rozhodovat o ní.

b) Posouzení

86. Tvrzení společnosti Portmeirion, která vycházejí z údajného porušení povinnosti uvést odůvodnění uvedené v článku 296 SFEU, mohou být podle mého názoru snadno odmítnuta, neboť jejich cílem je opětovně zpochybnit definici „dotčeného výrobku“.

87. Jestliže podle judikatury orgánu pro řešení sporů WTO, jejíž analýza je uvedena v bodech 51 až 67 tohoto stanoviska, neukládají články 2.1 a 2.6 Dohody o antidumpingu žádná zvláštní omezení, pokud jde o definici „dotčeného výrobku“, neboť orgán pověřený šetřením není povinen zahrnout do této definice pouze obdobné nebo stejnorodé výrobky, orgány nemusí poskytnout žádné zvláštní odůvodnění, pokud jde o faktory, které považují za relevantní pro vymezení „dotčeného výrobku“. Skutečnost, že tyto orgány definovaly dotčený výrobek způsobem, který umožňuje identifikovat zboží, z něhož se dotčený výrobek skládá, a že uvedly důvod, proč byla z tohoto zboží utvořena skupina, by měla být postačující, aby splňovala podmínky článku 296 SFEU.

88. Podle ustálené judikatury musí být v každém případě „odůvodnění vyžadované článkem [296 SFEU] přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku

[296 SFEU], musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast“ [47].

89. Zdá se, že v tomto případě napadené nařízení, vykládané ve smyslu prozatímního nařízení, obsahuje dostatečné odůvodnění, pokud jde o kritéria uvedená v předchozím bodě.

90. Jak uvádí Komise v bodě 54 odůvodnění prozatímního nařízení, „všechny typy keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní mají navzdory rozdílům z hlediska charakteristiky a stylu stejné základní fyzické a technické vlastnosti, tj. *jedná se o keramické zboží, které je určeno především pro styk s potravinami, používá se v zásadě pro stejné účely a lze je považovat za různé typy téhož výrobku*“ [48].

91. V bodě 55 odůvodnění tohoto nařízení Komise dodává, že „[k]romě skutečnosti, že mají stejné základní fyzické a technické vlastnosti, všechny tyto různé styly a typy spolu přímo soutěží a jsou do značné míry zaměnitelné. To jednoznačně dokládá skutečnost, že mezi nimi neexistují jasné dělicí čáry, tj. mezi jednotlivými typy výrobku dochází k značnému překrývání a hospodářské soutěži a běžní kupující často nerozlišují například mezi porcelánem a ostatním zbožím“.

92. Prvky tohoto odůvodnění jsou uvedeny v bodě 35 odůvodnění napadeného nařízení, které stanoví, že „[v]šechny druhy keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní lze považovat za různé druhy téhož výrobku. Proto se tvrzení vznesené po poskytnutí předběžných a opětovně po poskytnutí konečných informací o tom, že šetření se týká široké škály podobných výrobků, a v důsledku toho je nutné provést samostatnou analýzu reprezentativnosti, dumpingu, újmy, příčinných souvislostí a zájmu Unie pro každý segment výrobků, pokládá za neopodstatněné. Jedna strana tvrdila, že definice výrobku je příliš široká, a předložila srovnání výrobků s různou úrovní výzdoby, ale její tvrzení o konečném použití (pro zahradu a dětí v jednom případě, pro ozdobu v jiném) je pochybné, jelikož není jednoznačné a *lze na něj spíše pohlížet jako na potvrzení závěru uvedeného v 55. bodě odůvodnění prozatímního nařízení*“ [49].

93. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby na druhou otázku odpověděl tak, že odůvodnění napadeného nařízení splňuje podmínky stanovené v článku 296 SFEU.

## VI – **Závěry**

94. Navrhuji tedy Soudnímu dvoru, aby First-tier Tribunal (Tax Chamber) odpověděl, že přezkum otázek, které tento soud položil, neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost prováděcího nařízení Rady (EU) č. 412/2013 ze dne 13. května 2013 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímně uloženého cla na dovoz keramického stolního a kuchyňského nádobí a náčiní pocházejícího z Čínské lidové republiky.

47 — Rozsudek Nuova Agricast (C-390/06, EU:C:2008:224, bod 79). V tomto smyslu rovněž viz rozsudky Komise v. Sytraval a Brink’s France (C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 63); Atzeni a další (C-346/03 a C-529/03, EU:C:2006:130, bod 73); Sison v. Rada (C-266/05 P, EU:C:2007:75, bod 80), jakož i Banco Privado Português a Massa Insolvente do Banco Privado Português (C-667/13, EU:C:2015:151, bod 44).

48 — Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

49 — Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.